

„Gaa op paa Jordhøjen i Haven — saa vi kan vinke til dig!“ raabte Emanuel efter hende.

Uden at vende sig om gik hun ind i Huset.

Kusken knaldede med Pisken, og Hestene satte sig i Bevægelse. Da Vognen rullede ud igennem den hvælvede Port, skreg Sigrid Hurra.

Paa Vejen ud gennem Vejlbj by tilraabte nogle Venner dem et oprigtigt „lykkelig Rejse“; ja, grebet af uvilkaarlig Ærefrygt ved Synet af Landaueren og den liberiklædte Kusk, blottede endog et Par af hans Fjender Hovedet, idet han kørte forbi.

Da Vognen naaede ud paa Landevejen, sagde Emanuel: „Tag nu Lommetørklæderne frem, Børn!“ Og da de saae Hansines Skikkelse staa deroppe paa den lille Høj i Udkanten af Haven, begyndte de alle at vifte.

Hvorfor mon hun ikke vifter igen, tænkte Emanuel.

„Vift, Børn ... vift!“ sagde han, og hans Øjne stod fulde af Taarer.

Men Skikkelsen deroppe paa Højen rørte sig ikke; ... de fik intet Svar paa deres: „Paa Gensyn.“

— Som en Stenstøtte stod Hansine og saae efter dem, indtil det sidste Glimt af Vognen var forsvundet i det fjerne. Saa gik hun stille ned. Men pludselig var det, som om hun overfaldtes af Svimmelhed; hun satte sig tungt ned paa et af de smaa Trætrin, der førte ned fra Højen.

En hel Time blev hun siddende her, ubevægelig, med Hovedet i sine Hænder, mens Efteraarsvindens Sus drog tungt og klagende gennem Trækronerne over hende.

Ved Solnedgang rejste hun sig og gik ind imod Huset. Hun skulde overnatte hos sine Forældre, i sit gamle Værelse, hvor hun havde sovet som ung Pige. Først den næste Dag vilde Anes Mand komme med sin Baad for at føre hende over til hendes fremtidige Hjem.

Hun hentede en lille Bylt Klæder i det tomme Sovekammer, gik derpaa ud i Stalden og sagde Farvel til Søren, der nu var bleven Stedets Encheherre, og forlod Præstegaarden.

---